

Димчо Дебелянов

Непозната

Нощ ледена властно се стеле над мен,
и в жажда за радост и ден,
аз чезна по нейните тъмни крила.
– Ела, възжелана, ела!

Рой вихри бездомници глухо тънтят –
пред мене ни завет, ни път, –
на щастие минало призрака блед
покриват забрава и лед.

Ела, възмечтана, и вожд ми бъди,
към светли дни ме поведи –
и песен за вяра и бодрост запей,
страха ми, скръбта ми развей!

Аз с тебе ще тръгна – и бодър, и смел –
към онзи незнаен предел,
да търся всевечни мощни зари –
далеч зад моря и гори.

Ще бъдем ний там възвисени орли
над стръмни гранитни скали –
с огрени от златното слънце чела...
Ела, непозната, ела!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6105>]